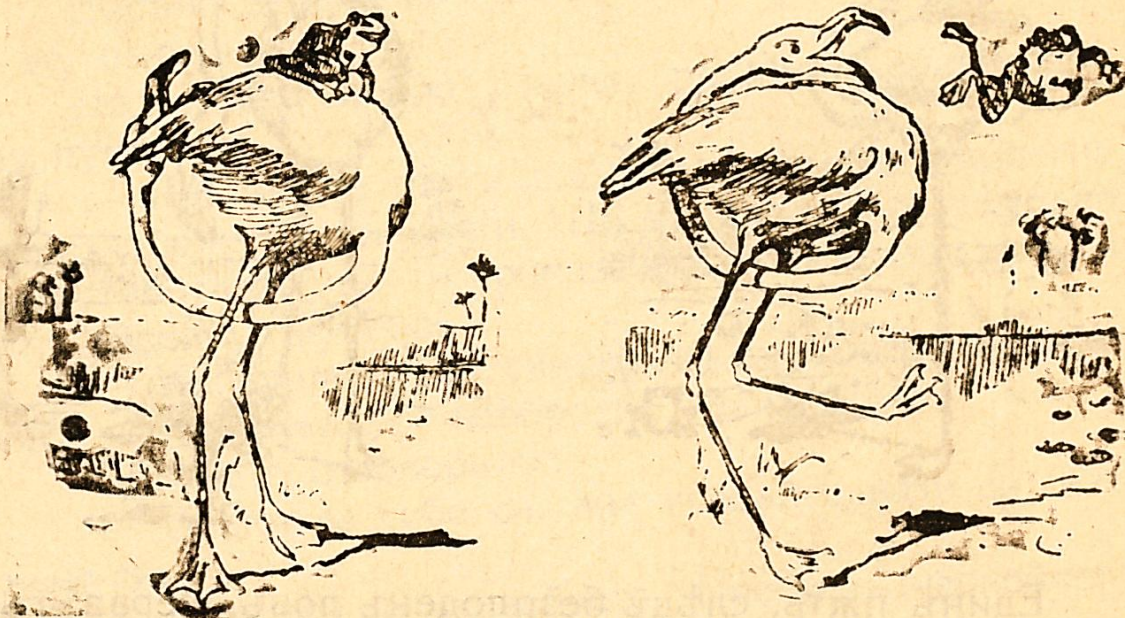

„Почакай“, мисли жеравътъ, — „нѣма да бжде за дълго хвалбата ти. Завчасъ ще те цапна“.

Разкراчилъ се той, навелъ глава, а жабчето се гурнало между краката му — жеравътъ чука носъ по пѣсъка.

„Чакай, — мисли жеравътъ, — азъ и между краката си ще го уловя! Шията ми е достатъчно дълга — стига и до тамъ“.

Подвиль жеравътъ глава между краката си и гледа — жабчето скочило на гърба му.

„Ахъ, ти никаквецо, много си билъ пѣргавъ!“.

Проточиль жеравътъ глава надъ гърба си и, току що отвориль уста, жабчето скокъ! — право въ блатото.